

Arrest

nr. 253 741 van 29 april 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. BARTOS
rue Sous-le-Château, 13
B - 4460 GRACE-HOLLOGNE,**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 26 april 2021 per faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 april 2021 tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2021 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. MILLER die *loco* advocaat T. BARTOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op niet nader te bepalen datum toe op het Belgische grondgebied en werd op 22 maart 2021 geïnterpelleerd door de politie te Gent.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 15 april 2021 een beslissing tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“BESLUIT TOT OVERDRACHT AAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT MET BESLISSING TOT HET VASTHOUDEN IN EEN WELBEPAALENDE PLAATS MET HET OOG OP OVERDRACHT AAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT

In uitvoering van artikel 51/5/1, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt besloten dat de heer, die verklaart te heten,

naam : A.(...)

voornaam : E.(...)

geboortedatum : (...)

nationaliteit : Nigeria

overgedragen dient te worden aan de verantwoordelijke lidstaat, met name Italië.

In uitvoering van artikel 51/5/1, §2, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt betrokkene teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat.

REDEN VAN DE BESLISSING

Betrokkene werd vastgehouden in het gesloten centrum van Merksplas naar aanleiding van een positieve Eurodac hit van Italië op 23.03.2021. Op 25.03.2021 werd er voor betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 25.1 van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord waardoor Italië met toepassing van artikel 25.2 de verantwoordelijke lidstaat werd. Op 09.04.2021 werden de Italiaanse instanties door onze diensten op de hoogte gesteld van dit stilzwijgend akkoord en van hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. De betrokkene werd op 22.03.2021 gehoord door de politie van Gent en op 13.04.2021 door een sociaal assistent van het gesloten centrum. Hij verklaarde sinds 3 jaar in België te zijn, omdat dit de beste oplossing was, wanneer hij Afrika verliet. Hij stelde geen partner, kinderen of andere familie in België te hebben. Hij wist niet zeker of hij nog familie heeft in zijn land van herkomst, omdat het laatste contact met hen dateert van rond 2012. De betrokkene heeft een prothese (rechteronderbeen). Dat is ook de reden waarom hij niet terugkeerde naar Nigeria. Hij uitte bezwaar tegen een overdracht aan Italië, omdat hij er op straat leefde en hij er geen hulp kreeg. Verder beweerde hij dat het hier Nederland is en dat dit zijn vaderland is. Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève van 28 juli 1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een verzoek om internationale bescherming op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een verzoek om internationale bescherming. Het verzoek om internationale bescherming van betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die subsidiaire bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een overdracht aan Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat hij, na zijn aankomst in Italië, door de Italiaanse autoriteiten zonder meer zal worden gerepatriëerd naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer in het kader van zijn verzoek is vastgesteld of hij al dan niet internationale bescherming behoeft of dat hij er als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. De betrokkene heeft een prothese (rechteronderbeen). Dat is ook de reden waarom hij niet terugkeerde naar Nigeria, zo verklaarde hij op 22.03.2021 aan de politie van Gent. Hij uitte op 13.04.2021 bezwaar tegen een overdracht aan Italië, omdat hij er op straat leefde en hij er geen hulp kreeg. Verder beweerde hij dat het hier Nederland is en dat dit zijn vaderland is. We merken op dat dit hoofdzakelijk een persoonlijke beoordeling van de betrokkene betreft en geen aanleiding geeft om af te zien van een overdracht naar Italië. De betrokkene maakte tijdens het politieverhoor en/of het verhoor in het gesloten centrum

bovendien geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie werden ervaren of die volgens hem wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Met betrekking tot de verklaring die betrokkene geeft waarom hij niet terug kan naar Nigeria, dient te worden opgemerkt dat deze informatie slaat op de redenen waarom betrokkene het land waarvan hij het staatsburgerschap verklaart te bezitten of waar hij zijn gewoonlijk verblijf zou hebben gehad, zou zijn ontvlucht. Deze inhoudelijke verklaringen worden niet in overweging genomen in het kader van de Dublinprocedure waarbij op basis van de Dublin-III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming wordt vastgesteld. Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een overdracht van betrokkene aan Italië, dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van rapporten van toonaangevende en gezaghebbende organisaties (AIDA Country Report Italy: 2019 update, 27 mei 2020. Geschreven door Caterina Bove (Legal Studies on Immigration (ASGI), editor: ECRE) niet zonder meer kan gesteld worden dat men als verzoeker om internationale bescherming in Italië automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn. In de aangehaalde rapporten van de hierboven vermelde toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten wordt bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin III-Verordening geen personen over te dragen aan Italië omwille van structurele tekortkomingen in het Italiaanse systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Wat betreft verzoeken om internationale bescherming dient te worden opgemerkt dat een verzoek voor internationale bescherming kan worden ingediend bij de met de grenscontrole bevoegde diensten of bij de daartoe bevoegde diensten ("Questura") als de persoon zich al op Italiaans grondgebied bevindt. Een eerste stap omvat een registratie met onder meer een identificatie, het nemen van een foto en vingerafdrukken ("fotosegnalamento"). Dit wordt gevolgd door een formele registratie van het verzoek bij de diensten van de "Questura" ("verbalizzazione"). Het AIDA-rapport stelt dat de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming problematisch is voor personen, die aan Italië worden overgedragen ("Access to the asylum procedure is equally problematic"). Personen zouden zelf moeten instaan voor het vervoer naar de voor hun verzoek verantwoordelijke diensten. Het voegt verder toe dat de situatie van aan Italië overgedragen personen afhangt van het feit of ze al dan niet reeds een verzoek om internationale bescherming in Italië indienden en of de bevoegde instanties al een beslissing namen betreffende dit verzoek. Het rapport maakt gewag van personen, die in de loop van 2018 via de luchthaven van Milaan-Malpensa werden overgedragen en niet de gelegenheid zouden zijn geboden een verzoek in te dienen ("As reported to ASGI, other Dublin returnees were also denied the possibility to apply for asylum at Milan Malpensa Airport in 2018").

Rekening houdende met het feit dat in de eerste 11 maanden van 2018 5.919 personen door andere lidstaten aan Italië werden overgedragen en gezien niet wordt aangegeven in hoeveel van deze overdachten effectief sprake was van een belemmering van het indienen van een verzoek na overdracht wensen we te benadrukken dat niet kan worden besloten dat er sprake is van een aan het systeem gerelateerde tekortkoming wat tot gevolg zou hebben dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Het AIDA-rapport maakt verder gewag van belemmeringen wat betreft de globale toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming ("Reports of denial of access to the asylum procedure recorded by ASGI continued in 2018"). Deze belemmeringen kunnen volgens de auteur bestaan uit een beperkte toegankelijkheid van de bevoegde diensten door beperkte

openingstijden (Campania) als uit het formuleren van bijkomende eisen zoals het voorleggen van een bewijs van domiciliëring (Milaan, Basilicata). Verder wordt aangekaart dat de termijnen voor de formele registratie in het algemeen zelden worden gerespecteerd. We wensen hieromtrent op te merken dat Italiaanse rechtbanken het formuleren van bijkomende eisen als onwettelijk beoordeelden. We verwijzen onder meer naar uitspraken van burgerlijke rechtbanken van Rome en Palermo in september 2018. Verder willen we de aandacht vestigen op het feit dat uit het rapport blijkt dat praktijken regionaal sterk kunnen verschillen. Zo werd bijvoorbeeld in Napels de duur tussen aanmelding en formele registratie door de invoering van een digitale (online) procedure teruggebracht tot 10 dagen. We zijn van oordeel dat het bestaan van factoren die een vlotte en adequate toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming kunnen belemmeren niet leiden tot de conclusie dat sprake is van structurele tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming betreft zodoende dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. We zijn tevens van oordeel dat de door het rapport geschetste omstandigheden niet wezenlijk verschillen van feiten en omstandigheden die reeds het voorwerp waren van bovenvermelde rechtspraak van het EHRM. Het Italiaanse systeem voor de opvang van immigranten en verzoekers van internationale bescherming bestaat uit eerste- en tweedelijnsopvang. In het geval van illegale binnenkomst in Italië wordt opvang voorzien in de zogenaamde centra voor eerste hulp en opvang ("Centro di primo soccorso e accoglienza", CPSA). Collectieve eerstelijnsvoorzieningen zijn de CDA- ("Centro di accoglienza") en CARA-centra ("Centri governativi di prima accoglienza") aangevuld met bijkomende plaatsen in de CAS-centra ("Centri di accoglienza straordinaria"). De tweedelijnsopvang bestaat uit de structuren binnen het SPRAR-systeem ("Sistema di Protezione per richiedenti asilo e rifugiato"), dat heden de naam SIPROIMI ("Sistema di protezione per titolari di protezione internazionale e per minori stranieri non accompagnati") draagt. Aanvankelijk verbleven verzoekers in de eerstelijnsopvang tot ze konden doorstromen naar de tweedelijnsstructuur, die bestaat uit meer kleinschalige opvangvoorzieningen, gemeenschapshuizen of appartementen. Op 24.09.2018 hervormde de Italiaanse regering middels een nieuw decreet het systeem voor de opvang van immigranten en verzoekers van internationale bescherming. Het zogenaamde "Salvini-decreet", dat op 07.11.2018 en 27.11.2018 door respectievelijk de Senaat en Kamer van Afgevaardigden werd goedgekeurd en op 27.11.2018 door de president werd ondertekend, beperkt de toegang tot het SPRAR-netwerk, het tweedelijnsopvangnetwerk, tot begunstigen van internationale bescherming en niet-begeleide minderjarigen. Het bovenvermelde rapport van OSAR van 08.05.2019 laakt dat aan Italië overgedragen personen niet meer in het voormalige SPRAR-netwerk, maar in gewone opvangcentra zullen worden opgevangen. Ten gevolge van bovenvermelde hervorming zal de betrokkene na overdracht niet in een SPRAR/SIPROIMIlocatie, maar in een van de eerstelijnsopvangvoorzieningen, zoals de CAS- of CDA-centra, worden opgevangen. Dat de betrokkene zal worden opgevangen in een opvangstructuur buiten het SPRAR/SIPROIMI-netwerk betekent niet dat hij zal worden uitgesloten van materiële opvang en de Italiaanse opvangstructuren structureel in gebreke blijven in het bieden van opvang. Hieromtrent verwijzen we eveneens naar de recente circulaire van de Italiaanse instanties waarin wordt bevestigd dat onder de bepalingen van Verordening 604/2013 overgedragen personen zullen worden ondergebracht in centra buiten het SPRAR/ SIPROIMI-netwerk en dat hierbij de fundamentele rechten van de verzoekers zoals het behoud van de eenheid van gezin zullen worden gerespecteerd ("Circular letter n. 1.2019, 08.01.2019"). Indien zou worden aangevoerd dat dit nieuwe decreet in combinatie met een aanhoudende instroom van immigranten het globale netwerk onder druk zet wensen we te benadrukken dat uit de gegevens van UNHCR (<https://data2.unhcr.org/en/situations/mediterranean/location>) blijkt dat de instroom van immigranten uit de Middellandse Zee in 2019 in vergelijking met 2018 en voorafgaande jaren sterk is afgenomen. Gelet op deze informatie zijn we van oordeel dat er op dit ogenblik geen sprake is van een grote druk op de Italiaanse opvangvoorzieningen. Dat ten gevolge van het bovenvermelde decreet verzoekers vanuit voormalige SPRARlocaties naar andere opvangstructuren zullen worden overgebracht, impliceert geenszins dat deze voorzieningen structureel tekort zullen schieten en het systeem hierdoor onder een dermate globale druk zal komen te staan dat niet langer van het interstatelijke vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan. Het enkele feit dat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming in Italië anders is georganiseerd dan in België impliceert geenszins een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Personen, die aan Italië worden overgedragen en er nog geen verzoek om internationale bescherming indienden, worden zoals reeds vermeld conform de nieuwe wetgeving gehuisvest in de provincie, waarin de luchthaven van overdracht ligt ("If no prior asylum application had been lodged, they should be accommodated in the province of the airport of arrival. Family unity should always be maintained"). Het AIDA-rapport maakt gewag van meldingen van ongeschikte levensomstandigheden in een aantal CAS-centra ("Substandard conditions in first reception centres and CAS were widely reported, falling far below standards for persons with special needs"), maar geeft tevens zelf aan dat niet alle centra over een kam kunnen worden geschoren en de levensomstandigheden kunnen verschillen van centrum tot centrum. Volgens de auteurs kent een aanzienlijk ("notable") aantal CAS-centra levensomstandigheden,

die gelijkwaardig zijn aan die in het SPARnetwerk (“However, as the functioning of CAS depends on agreements by the management bodies with the Prefectures and on the professionalism of the bodies involved, there are notable cases in which the reception conditions were equal to those of former SPRAR, such as the CAS of Trieste, Friuli-Venezia Giulia”). Verder merken we op dat de Italiaanse regering op 23.01.2019 de intentie uitsprak grote centra te sluiten en verzoekers onder te brengen in kleinere faciliteiten (“At a press conference of 23 January 2019, the Ministry of the Interior explained the need to close down large centres and to accommodate migrants in smaller centres because they are easier to control”, Ministry of Interior, ‘Presentati, al Viminale, i dati aggiornati sull’immigrazione’, 23 January 2019, available in Italian at: <https://bit.ly/2VZf2r7>). Wat betreft eventuele elementen van racisme, dient bovendien te worden opgemerkt dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Dit impliceert echter niet automatisch dat, wat betreft de behandeling van het verzoek om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers om internationale bescherming, personen die aan Italië worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013 een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Wat betreft de publicaties in analoge en digitale media met betrekking tot de verhoogde instroom van kandidaatvluchtelingen en economische migranten in Italië en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn: publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van bovenstaande toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en anderen versus Refugee Applications Commissioner en Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een verzoeker om internationale bescherming aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de verzoeker om internationale bescherming zullen worden geëerbiedigd in de lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn verzoek om internationale bescherming te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen, bevoegd is om een in een Unieland ingediend verzoek om internationale bescherming te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepaling van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming wordt ingediend, de verzoeker om internationale bescherming niet aan die eerste lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asiilverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als verzoeker om internationale bescherming of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van verzoekers om internationale bescherming in Italië zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Italië te kort schieten of structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan die lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Op basis van een analyse van deze rapporten, waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene wordt toegevoegd, en de door betrokkene aangehaalde verklaringen kan er dan ook geen intentionele bedreiging van zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit uitgaande van de Italiaanse autoriteiten

worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn geval feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en artikel 3 van het EVRM wordt weerlegd. Hiervan is sprake als de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn verzoek in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming door de verantwoordelijke lidstaat niet zal worden onderzocht en dat er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van artikel 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van artikel 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Italië er toe zal leiden dat hij gerepatrieerd zal worden naar het land waarvan hij verklaart het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft. Betrokkene maakt het evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaart het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet internationale bescherming behoeft. De betrokkene heeft een prothese (rechteronderbeen). Hij werd op 22.03.2021 onderzocht door een arts in het gesloten centrum 127bis en op 02.04.2021 door een arts in het gesloten centrum van Merksplas. Er werd telkens vastgesteld dat de betrokkene niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 EVRM. Er zijn in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in de verantwoordelijke lidstaat, in casu Italië. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat, in casu Italië, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het EVRM. Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratief dossier kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid. Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. De betrokkene stelde geen partner, kinderen of andere familie in België te hebben. Hij wist niet zeker of hij nog familie heeft in zijn land van herkomst, omdat het laatste contact met hen dateert van rond 2012. Een schending van artikel 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt. De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15 december 1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat

In uitvoering van artikel 51/5/1, §2, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt besloten dat de heer, die verklaart te heten,

naam : A.(...)

voornaam : E.(...)

geboortedatum : (...)

nationaliteit : Nigeria

vastgehouden wordt te Merksplas met het oog op de uitvoering van de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

REDEN VAN DE BESLISSING

Gelet op artikel 1, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, bestaat er een significant risico op onderduiken van betrokkene. 0 1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan; Betrokkene beweert sinds 3 jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. 0 3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn van 3 werkdagen en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert. Betrokkene is op heterdaad betrapt voor drugsbezit (PV GE.60.LA.057751/2020 van de politiezone van Gent). Betrokkene is op heterdaad betrapt voor bedrieglijke verberging (PV's GE.28.LA.056694/2020 en GE.28.LA.075070/2020 van de politiezone van Gent). 0 9° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd

werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij vroeger reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in een andere Staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming; Betrokkene verzweeg tijdens het hoorrecht d.d. 22/03/2021 dat hij reeds om internationale bescherming heeft verzocht in Italië, Frankrijk en Nederland, zoals blijkt uit een analyse van de Eurodacdatabank. In uitvoering van deze beslissing, gelasten wij, L.Doino, attaché, gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Merksplas, de betrokkene, A.(...), E.(...), verder vast te houden in de lokalen van het centrum te Merksplas.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van vreemdelingenwet. Dit wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 51/5, § 1, tweede lid, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

2.2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, staat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep open bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van haar verblijfplaats.

De vordering is niet ontvankelijk in zoverre zij gericht zou zijn tegen de beslissing tot vrijheidsberoving bij gebrek aan rechtsmacht.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Het uiterst dringende karakter

3.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“a. En droit

La demande de suspension d'extrême urgence prévue à l'article 39/2, § 1er, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980, vise à empêcher que la suspension ordinaire et, a fortiori, l'annulation perdent leur effectivité (cf. CE 13 août 1991, n° 37.530).

b. En fait

En l'espèce, la partie requérante est privée de sa liberté et se trouve actuelle au centre fermé pour Illégaux de Vottem en vue de son transfert vers l'Italie.

Elle fait donc l'objet d'une mesure de transfert dont l'exécution est imminente.

Il est dès lors établi que la suspension de l'exécution selon la procédure de suspension ordinaire interviendra trop tard et ne sera pas effective..”

3.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 22 maart 2021 van zijn vrijheid werd beroofd en op 21 april 2021 werd overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Vottem met het oog op zijn overdracht aan Italië. Omwille van de vasthouding van verzoeker en zijn overbrenging met het

oog op zijn overdracht, die voorlopig nog niet in het vooruitzicht werd gesteld, is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van de eerste bestreden beslissing heeft plaatsgevonden.

3.2.3. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet in haar nota met opmerkingen.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. De ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) in samenhang met artikel 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en van de formele motiveringsplicht zoals opgenomen in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

“L’Office des Etrangers déclare que la Belgique n’est pas responsable de l’examen de la demande de protection internationale, lequel incombe à l’Italie en application de l’article 51/5/1, § 2, de la loi du 15 décembre 1980.

Cette disposition prévoit que : «Lorsque l’étranger doit être transféré à l’Etat responsable, le ministre ou son délégué prend une décision de transfert et l’enjoint de se manifester auprès des autorités compétentes de cet Etat avant une date déterminée.

Lorsque le ministre ou son délégué l’estime nécessaire afin de garantir un transfert effectif, il peut faire reconduire sans délai l’étranger à la frontière. ».

L’Office des Etrangers rappelle que l’Italie est un Etat membre de l’Union européenne qui, comme la Belgique, respecte les traités internationaux, notamment la Convention de Genève de 1951 sur le droit des réfugiés, de sorte qu’il ne peut être établi que la demande d’asile du requérant sera moins bien traitée en Italie qu’en Belgique.

L’Office des Etrangers indique également que le requérant n’aurait pas, lors de ses auditions à la police et au centre fermé, fait état d’expériences ou de situations survenues lors de son séjour en Italie laissant penser qu’en cas de retour dans ce pays, il soit exposé à de la torture et à des traitements inhumains et dégradants en violation de l’article 3 de la CEDH.

Enfin, l’Office des Etrangers fait référence au rapport AIDA du 27 mai 2020 selon lequel les demandeurs d’asile en Italie ne constituent pas un groupe qui est systématiquement victime de mauvais traitements. De même, on peut lire dans ce rapport que le système d’asile italien ne présente pas de déficiences structurelles.

De manière générale, l’Office des Etrangers considère que le requérant ne démontre pas que ses droits ne seront pas respectés en Italie ou qu’il aurait des craintes de subir des traitements dégradants ou inhumains sur le territoire italien en violation de l’article 3 de la CEDH.

ii. Position du requérant

Après analyse de la décision attaquée, le requérant reproche à l’Office des Etrangers de ne pas avoir tenu compte d’un élément d’une importance capitale afin de vérifier s’il ne sera pas soumis à des traitements inhumains ou dégradants en cas de retour en Italie.

En effet, la partie adverse omet de prendre en considération les déficiences relatives à la procédure d’asile en Italie et aux conditions d’accueil des demandeurs d’asile, déficiences d’autant plus marquées à l’heure actuelle en raison de la pandémie du COVID-19.

Pour expliquer les raisons de sa venue en Belgique, le requérant avançait ne pas avoir bien été traité lors de son séjour en Italie. Le requérant craint un retour en Italie d’une part, parce qu’il a vécu dans la rue et qu’il n’a pas reçu le moindre soutien des autorités italiennes et d’autre part, parce qu’il ne souhaite pas être refoulé par les autorités italiennes vers son pays d’origine.

o Violation de l’article 3 de la CEDH

Pour rappel, l’article 3 de la CEDH dispose que « nul ne peut être soumis à la torture ou à des traitements inhumains et dégradants ». Cependant, l’Office des Etrangers est d’avis que les déclarations du requérant ne suffisent pas à conclure qu’en cas de transfert, il serait verrait automatiquement refuser l’accès à l’accueil et à la procédure d’obtention de la protection internationale. Dans la mesure où la demande de protection internationale du requérant est toujours en cours en Italie, il pourra résider dans ce pays en tant que demandeur et recevoir l’assistance et l’aide prévues par la loi.

Le requérant est surpris par la position adoptée par la partie adverse, notamment eu égard aux rapports sur lesquels elle se fonde pour considérer que le système d'accueil des demandeurs d'asile en Italie ne présente pas de problèmes et déficiences.

A vrai dire, c'est essentiellement le rapport AIDA Country Report Italy (2019, update, 27 mai 2020) qui interpelle et qui mérite une attention particulière car celui-ci expose différents problèmes auxquels font face les demandeurs d'asile en Italie :

- Le rapport mentionne des problèmes d'accès à la procédure d'asile en Italie après le transfert et souligne que les personnes qui n'ont pas demandé de protection internationale avant de quitter le territoire italien sont susceptibles de ne pas être en mesure de présenter une demande d'asile après leur transfert vers l'Italie ;

- Le rapport mentionne des problèmes d'accès à la procédure d'obtention de la protection internationale et des commentaires sont formulés concernant le délai potentiellement long entre les deux phases de la procédure, un délai qui peut empêcher les demandeurs d'accéder au système d'accueil et des soins de santé. Ceci pourrait avoir des répercussions sur le requérant puisque celui-ci explique souffrir de problèmes médicaux (il vit avec une prothèse à sa jambe droite) ;

- Le rapport mentionne que les centres d'accueil sont de grands centres collectifs, souvent éloignés, marqués par la surpopulation et des problèmes de qualité (les conditions matérielles d'accueil varient d'un centre à l'autre et peuvent dépendre de la taille du centre, de son taux d'occupation ainsi que de l'étendue et de la qualité des services fournis par le gestionnaire du centre).

Pour rappel, la Cour EDH a déjà considéré que le renvoi par un Etat membre peut soulever un problème au regard de l'article 3 de la CEDH, et donc engager la responsabilité d'un État contractant au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'intéressé courra, dans le pays de destination, un risque réel d'être soumis à des traitements contraires à l'article 3 de la CEDH. Dans ces conditions, l'article 3 de la CEDH implique l'obligation de ne pas éloigner la personne en question vers ce pays .

Afin d'apprécier s'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'étranger encourt un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH, le Conseil se conforme aux indications données par la Cour EDH. A cet égard, celle-ci a jugé que, pour vérifier l'existence d'un risque de mauvais traitements, il y a lieu d'examiner les conséquences prévisibles de l'éloignement de l'intéressé dans le pays de destination, compte tenu de la situation générale dans celui-ci (nous soulignons) et des circonstances propres au cas de l'intéressé .

Sur base de ce qui précède, il ne peut être exclu que le requérant soit victime des déficiences structurelles du système d'accueil des demandeurs d'asile en Italie. Les déclarations tenues par le requérant ainsi que les rapports auxquels il est fait référence dans la décision attaquée permettent de penser qu'il existe de sérieuses raisons de croire qu'en cas de transfert de l'intéressé en Italie, celui-ci soit victime de traitements contraires à l'article 3 de la CEDH, tels que des difficultés à accéder au système d'accueil et de soins de santé.

Le requérant souhaite également attirer l'attention de Votre juridiction sur le fait que l'Office des Etrangers ne fait mention à aucun moment, dans la décision attaquée, de la crise sanitaire mondiale du Covid-19 en vigueur depuis déjà plus d'un an.

Or, l'article 3 de la CEDH impose l'obligation d'effectuer les recherches les plus précises possibles des informations qui établissent un risque réel de subir des traitements prohibés par cette disposition , ce qui ne semble pas avoir été réalisé en l'espèce par la partie adverse.

A ce jour, l'Italie, comme le restent des Etats membres de l'Union européenne, est encore très loin d'avoir gagné la « guerre » face au covid-19 et la population italienne va encore devoir vivre un certain temps avec les contraintes nécessaires à sa maîtrise.

Concernant plus particulièrement la situation sanitaire en Italie et ses conséquences sur les demandeurs de protection internationale, il apparaît que les demandeurs d'asile sont vulnérables face au coronavirus. En raison des difficultés opérationnelles et logistiques causées par la pandémie, un certain nombre de services juridiques gérés par le Ministère italien de l'intérieur sont désormais limités.

Dans toute l'Italie, les services d'intégration des migrants et des demandeurs d'asile ont été temporairement suspendus ou fortement réduits.

Le personnel de police habituellement employé aux bureaux de l'immigration à des fins bureaucratiques a été réaffecté à des tâches d'urgence liées au coronavirus.

Les demandes et renouvellements de permis de séjour pour les étrangers ont été suspendus pendant 30 jours, à partir du 2 mars.

Tous les entretiens pour déterminer le statut de réfugié ainsi que les audiences en appel pour un refus de demande d'asile ont été suspendus par le gouvernement (ces suspensions ont débuté le 12 mars et se poursuivront au moins jusqu'au 25 mars, avec la possibilité de nouvelles prolongations).

Notons également que d'autres services destinés aux demandeurs d'asile comme les opérations d'aide à l'emploi et d'assistance juridique ont été fortement réduites, tandis que les cours de langue italienne, très

populaires et essentiels pour les demandeurs désireux de s'intégrer ont été suspendus jusqu'à nouvel ordre.

Simone Alterisio, coordinateur des services de migration pour la Diaconie vaudoise d'Italie a expliqué comment les services d'emploi et autres services gérés par son ONG dans les centres communautaires de toute l'Italie ont été réduits en raison de l'obligation de se conformer aux nouvelles directives gouvernementales sur les coronavirus. Celle-ci déclare : « Nous ne laissons désormais entrer dans nos bureaux qu'un seul migrant ou demandeur d'asile à la fois, ce qui réduit constamment le nombre de personnes que nous pouvons aider par jour. Lorsque c'est possible, nous préférons faire notre travail par téléphone » .

De manière générale, la situation sanitaire en Italie a été telle qu'au mois de février 2020, les autorités italiennes ont notifié aux Etats membres de l'Union européenne qu'elles ne reprendraient plus sur leur territoire des demandeurs d'asile transférés dans le cadre de la directive Dublin. Dès lors, la Belgique a été contrainte de suspendre tout renvoi dans l'attente de nouvelles instructions .

Au vue de la situation sanitaire en Italie, les difficultés rencontrées par les demandeurs de protection internationale risquent de perdurer encore un temps. Comment va se passer la reprise d'activité ? Va-t-il y avoir un effet d'engorgement et de surcharge de travail des services administratifs ? Comment seront rattrapés les dossiers alors que les services sont soumis à des contraintes restrictives liées au coronavirus. ?

Ces différentes questions permettent de mieux comprendre la situation délicate que traverse actuellement un grand nombre de demandeurs d'asile présents sur le sol italien.

Cependant, et comme nous l'avons mentionné ci-dessus, afin d'apprécier s'il existe des motifs sérieux et avérés de croire que le requérant encourt un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH, l'Office des Etrangers se doit d'examiner, avant de prendre sa décision, les conséquences prévisibles d'un retour du requérant en Italie, compte tenu de la situation générale dans celui-ci.

En l'espèce, la décision de reconduite à la frontière en vue d'un transfert vers l'Etat membre responsable a été prise le 15 avril 2021, soit postérieurement à la présence du COVID-19 en Italie. En d'autres termes, l'Office des Etrangers avait bel et bien connaissance tant de la présence de cette maladie que ses conséquences pour les personnes demandant la protection internationale, à savoir la suspension des programmes d'intégration et des procédures d'asile, des conditions d'accueil déplorables ainsi qu'une limitation de l'aide apportée aux demandeurs de protection internationale.

Il ne peut donc être contesté que l'Office des Etrangers savait ou devait savoir, que le requérant risquerait de subir des traitements prohibés sur pied de l'article 3 de la CEDH en cas de retour en Italie. Toutefois, l'Office des Etrangers n'a aucune fois vérifié si, en raison COVID-19, le requérant disposerait des conditions d'accueil « habituelles » en cas de transfert vers l'Italie.

En d'autres mots, l'Office des Etrangers ne s'est pas livré à un examen aussi rigoureux et précis, comme l'impose l'article 3 de la CEDH. Il ne peut être donc établi avec certitude que le requérant ne sera pas soumis à des traitements prohibés par l'article 3 de la CEDH en raison de la présence COVID-19. Il s'agit là bien d'un moyen sérieux d'annulation.

o Violation de l'article 33 de la Convention de Genève de 1951

La décision attaquée indique de manière brève qu'il existerait concernant le requérant un hit eurodac positif en Italie.

Toutefois, la partie adverse n'apporte aucune précision sur la situation administrative et sur la portée du droit de séjour que le requérant aurait en Italie. En effet, la décision attaquée ne permet de déterminer si les emprunts du requérant ont simplement été enregistrés en Italie ou bien, s'il a bénéficié d'une protection dans ce pays en qualité de réfugié ou une protection subsidiaire nécessitant de devoir être renouvelée chaque année et donc susceptible de ne plus être en vigueur à l'heure actuelle.

Quoi qu'il en soit, si le requérant a introduit, avant son arrivée sur le territoire belge, des procédures en Italie mais également en France et aux Pays-Bas, l'Office des Etrangers savait ou devait savoir, que le requérant craignait de subir des traitements prohibés sur pieds de l'article 3 de la CEDH en cas de retour au Nigéria.

A ce stade, rien ne permet d'affirmer que les autorités italiennes ne procéderont pas au refoulement du requérant vers son pays d'origine. D'ailleurs, la crainte d'un refoulement se justifie par le fait que les autorités italiennes n'ont pas répondu à la demande de reprise en charge du requérant envoyée par les autorités belges le 25 mars 2021. C'est en application de l'article 25.2 du Règlement Dublin III que l'Italie est devenu l'Etat membre responsable du traitement de la demande d'asile du requérant.

En réalité, il doit ressortir clairement du dossier administratif du requérant et de la décision qui lui est notifiée à quel Etat sa reprise est sollicitée et quelle est sa situation administrative dans cet Etat.

En effet, le risque de refoulement contraire à la Convention de Genève dépend notamment des données suivantes :

- Le requérant a-t-il introduit une demande d'asile dans cet Etat?
- Cette demande d'asile est-elle toujours en cours ou a-t-elle été négativement clôturée ?

- *Le traitement des demandeurs d'asile et le respect des directives européennes de qualification et de procédures d'octroi du statut de réfugié, sont-elles respectées dans cet Etat ?*
- *Le requérant fait-il l'objet d'un ordre de quitter le territoire dans l'Etat où sa reprise est envisagée ? En l'absence de clarté de la décision de reconduite à la frontière et de certitude sur les intentions de l'Italie, tout retour vers ce pays constitue une violation de l'article 33 de la Convention de Genève. il apparaît donc que la motivation de l'acte administratif querellé ne repose pas sur des faits exacts conformément aux articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs et 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers."*

Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker een internetartikel toe van *Heidi-news* van 25 maart 2020 over de impact van het coronavirus op migranten en asielzoekers in Italië en een internetartikel van *Le Soir* van 28 februari 2020 over een moratorium op Dublinoverdrachten naar Italië (Verzoekschrift, bijlagen 2 en 3).

3.3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van het bestuur. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224 475).

3.3.3. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 51/5/1, § 2, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslagen. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

*"§ 2. Wanneer de vreemdeling aan de verantwoordelijke Staat overgedragen dient te worden, neemt de minister of zijn gemachtigde een besluit tot overdracht en gelast hem zich voor een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze Staat aan te melden.
Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.
(...)"*

3.3.4. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 22 maart 2021 door de politie werd aangetroffen in een kraakpand in Gent zonder geldige verblijfsdocumenten waarbij hij te kennen gaf een verzoek om internationale bescherming te willen indienen. Er werd ten aanzien van verzoeker een beslissing genomen tot het vasthouden in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen. Het administratief dossier bevat een uittreksel uit de Eurodac-databank van 24 maart 2021 waaruit blijkt dat verzoeker op 10 augustus 2017 een verzoek om internationale bescherming indiende in Verona (Italië). De gemachtigde van de staatssecretaris diende op 25 maart 2021 een terugnameverzoek in bij de Italiaanse overheden. Op 9 april 2021 bevestigt de gemachtigde van de minister dat Italië op basis van een zogeheten 'tacit agreement' verantwoordelijk is geworden voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. Verzoeker werd op 13 april 2021 in het gesloten centrum van Merksplas gehoord betreffende zijn eventuele bezwaren bij een overdracht naar Italië en verklaarde toen het volgende:

*"Heeft u bezwaren waarom u niet naar het Dublinland: Italië ? Zoja, Welke ?
Betrokkene heeft een operatie gehad in Italië. Nadien moest hij het ziekenhuis verlaten. Hij leefde op straat. Hij heeft een carta residencia gehad. Hij krijgt geen hulp in Italië. Hij woonde te Verona Colsto*

Milano 115. Dit zou een onderdeel zijn van een centrum (liefdadigheid). Hij krijgt er eten. Het was er niet goed. Hij verbleef er met een 9-tal andere personen. Hij zegt dat het hier Nederland is. Hij zegt dat dit zijn vaderland is. Hij zegt dat hij in zijn land is. Hij zegt hier geboren te zijn. Op de vraag waar zijn familie is zegt hij dit niet te willen vertellen."

Op 13 april 2021 verklaarde de Italiaanse autoriteiten zich uitdrukkelijk akkoord met de overdracht. Verzoeker zal zich op de luchthaven van Venetië moeten aanbieden bij de grenscontrole. De Italiaanse overheden vroegen ook om in kennis te worden gesteld over eventuele bijzondere kwetsbaarheden waarmee in het kader van de opvang rekening dient te worden gehouden.

3.3.5. Verzoeker betwist in zijn middel nergens de vaststelling van de gemachtigde van de minister dat Italië op grond van de Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend, de verantwoordelijke lidstaat is. Volgens verzoeker heeft de verwerende partij bij het nemen van de overdrachtsbeslissing nagelaten om rekening te houden met de gebreken in de asielprocedure en de opvangomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in Italië, die nog worden versterkt door de huidige COVID-19 pandemie.

3.3.6. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM bepaalt het volgende: "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen*".

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) is van oordeel dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66). Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (c)).

De bestreden beslissing houdt in dat verzoeker zal worden overgedragen aan Italië, nu hij in dit land een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend. Deze elementen kunnen ook op duidelijke wijze in deze beslissing zelf worden gelezen, zodat verzoeker niet ernstig kan voorhouden als zou in de beslissing niet worden ingegaan op het land waaraan de overdracht wordt gevraagd en zijn administratieve situatie in dit land. Italië is als lidstaat van de Europese Unie gebonden aan het EU-acquis dat voorziet in rechten en voordelen die verbonden zijn aan de internationale beschermingsstatus zoals voorzien bij het Gemeenschappelijk Europees Asiel Systeem (GEAS). Er kan dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers verzoek om internationale bescherming door de Italiaanse autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. In zijn arrest van 19 maart 2019 heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie het wezenlijk belang van het Unierechtelijk vertrouwensbeginsel ook in herinnering

gebracht (zie HvJ, 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a. t. Bondsrepubliek Duitsland*, §§83-85).

De eventuele tekortkomingen in de asielprocedure en opvangomstandigheden in Italië vallen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest – welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM en waarvan de inhoud en de reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3, van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (zie EHRM, 21 januari 2011, *M.S.S. tegen België en Griekenland*, § 254). Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin EHRM, 21 januari 2011, *M.S.S. tegen België en Griekenland*, §§ 252-263). Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, *Jawo t. Bondsrepubliek Duitsland*, nr. C-163/17, §§91-92).

Uit de rechtspraak blijkt dat het in de eerste plaats aan verzoeker toekomt om *in concreto* aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar zijn verzoek om internationale bescherming zal worden behandeld, deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken.

3.3.7. Verzoeker is op basis van de problemen die worden aangehaald in het AIDA-rapport van 27 mei 2020 van oordeel dat er in Italië sprake is van systeemfouten waardoor een overdracht naar Italië een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM, maar hij gaat nergens in op zijn persoonlijke situatie. In zoverre verzoeker tijdens zijn gehoor verwees naar zijn wedervaren in Italië in 2017, merkt de Raad op dat dit bezwaarlijk kan worden aanvaard als een bewijs dat er bij een overdracht naar Italië *anno* 2021 een risico bestaat op een schending van artikel 3 van het EVRM. Bovendien blijkt uit zijn verklaringen dat hij medische verzorging genoot en van opvang en voedsel werd voorzien waardoor hij geen verregaande situatie van materiële deprivatie aannemelijk heeft gemaakt. Bovendien slaagt verzoeker er niet in te ontkrachten dat er blijkens het administratief dossier allerhande garanties werden ingebouwd om te vermijden dat hij, in geval van eventuele kwetsbaarheid, aan zijn lot zou worden overgelaten.

Een grondige lezing van het geheel van het AIDA-rapport van 27 mei 2020, dat in het administratief dossier is opgenomen, leert dat er zich voor Dublin-terugkeerders in Italië soms praktische problemen voordoen om op een vlotte en adequate wijze toegang te krijgen tot de asielprocedure en dat de opvangfaciliteiten en huisvesting in bepaalde centra niet steeds aan de standaarden voldoen, zeker niet voor verzoekers om internationale bescherming met een verhoogde kwetsbaarheid, die omwille van het zogeheten Salvini-decreet niet langer konden doorstromen naar de tweedelijnsopvang (AIDA-rapport, p. 61-65). Anderzijds wordt gewezen op hervormingen die in Italië werden doorgevoerd sinds het Tarakhel-arrest van het EHRM en op het feit dat de instroom van verzoekers om internationale bescherming een dalende trend vertoont. De gemachtigde van de staatssecretaris concludeert op basis van het geheel van het rapport dat er geen sprake is van aan het systeem gerelateerde ernstige tekortkoming die van een dergelijke schaal zijn dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat een overdracht naar Italië een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

3.3.8. De Raad wijst op een recente onontvankelijkheidsbeslissing van het EHRM waarin wordt vastgesteld dat de laatste wijzigingen aan het Italiaanse opvangsysteem voor verzoekers om internationale bescherming, die op 22 oktober 2020 in werking traden, en die positief onthaald werden door UNHCR, tot doel hadden de toegang te verzekeren tot tweedelijnsopvang binnen het zogeheten (nieuwe) SAI-netwerk, waardoor ook Dublin-terugkeerders in Italië in aanmerking zouden komen voor huisvesting in de tweedelijnsopvang. Daarnaast stelde het Hof vast dat de laatste wijzigingen ook een uitbreiding inhielden van de dienstverlening in de eerstelijnsopvang in afwachting van plaatsing in de SAI-faciliteiten. Het EHRM besluit dan ook dat er geen voldoende reëel en imminent risico bestaat op een situatie van deprivatie die ernstig genoeg is om onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (onontvankelijkheidsbeslissing EHRM 15 april 2021, *M.T. t. Nederland*, nr. 45695/19).

De loutere affirmatie van verzoeker in zijn middel dat er wel sprake zou zijn van systeemfouten in Italië is niet van aard om de pertinente overwegingen dienaangaande uit de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen.

3.3.9. Waar verzoeker in zijn middel ingaat op de COVID-19 pandemie, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing inderdaad niet gemotiveerd is ten aanzien van de sanitaire omstandigheden in Italië ten gevolge van deze pandemie. Verzoeker verwijst naar een persartikel van 25 maart 2020 waarin wordt uiteengezet dat migranten en asielzoekers zwaar worden getroffen door het coronavirus en naar een persartikel van 28 februari 2020 waarin een tijdelijk moratorium op overdrachten naar Italië wordt besproken, maar uit deze internetartikelen blijkt niet dat er thans nog een moratorium bestaat of dat de onthaalprogramma's en de asielprocedure opgeschort zouden zijn in Italië. In de periode februari-maart 2020, nam de pandemie uitbreiding in Europa, precies vanuit Italië, waardoor strenge maatregelen noodzakelijk waren om deze in te dijken. Daargelaten de vraag of verzoeker aantoont dat de opvangfaciliteiten en de toegang tot de procedures voor verzoekers om internationale bescherming in corona-tijden in Italië niet zouden voldoen aan de minimumnormen van internationaal recht, kan uit de situatie die in het voorjaar van 2020 bestond, geen actueel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling worden afgeleid bij een overdracht aan Italië.

Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen merkt de Raad ook op dat de notie "pandemie" inhoudt dat de hele wereld getroffen is door corona-infecties en dat niets erop wijst dat de situatie in Italië slechter of onrustwekkender zou zijn dan in België. Verzoeker is momenteel niet ziek en kan de nodige voorzorgen nemen om niet besmet te geraken. Deze voorzorgen zijn dezelfde in België, als in Italië. Indien hij toch besmet zou geraken, toont hij alleszins niet aan dat hij in Italië niet de nodige zorgen zou kunnen verkrijgen. Verzoeker laat na belangenschade aan te tonen doordat de gemachtigde van de staatssecretaris in zijn beslissing niet zou zijn ingegaan op de sanitaire omstandigheden in Italië in gevolge de COVID-19 pandemie.

3.3.10. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag, merkt de Raad tenslotte op dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat de Italiaanse autoriteiten het refoulementverbod zouden schenden door verzoeker zonder onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming naar Nigeria te repatriëren. Uit het AIDA-rapport kan in elk geval niet worden opgemaakt dat Italië zou overgaan tot refoulement van de Dublin-terugkeerders zonder dat het verzoek om internationale bescherming zou zijn onderzocht. In weerwil van verzoekers beweringen hebben de Italiaanse autoriteiten zich op 13 april 2021 wel degelijk uitdrukkelijk akkoord verklaard met de overdracht van verzoeker. Verzoeker insinueert dat de Italiaanse asielinstanties het refoulementverbod aan hun laars zouden lappen, maar hij brengt geen enkel concreet gegeven aan waaruit dit zou blijken.

3.3.11. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM, al dan niet in samenhang met artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht.

Het enig middel is ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41 247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. In het verzoekschrift voert verzoeker het volgende aan betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“a. En droit

La suspension de l'exécution ne peut être ordonnée que si des moyens sérieux susceptibles de justifier l'annulation de l'acte contesté sont invoqués et à la condition que l'exécution immédiate de l'acte risque de causer un préjudice grave difficilement réparable.

Cette dernière condition est entre autre remplie si un moyen sérieux a été invoqué sur la base des droits fondamentaux de l'homme.

b. En fait

En l'espèce, un moyen sérieux a bien été invoqué sur base d'un droit fondamental de l'homme, à savoir, l'article 3 de la CEDH consacrant le droit fondamental à un traitement digne.

En raison des déficiences de la procédure d'asile en Italie, des conditions d'accueil déplorables des demandeurs d'asile se trouvant sur le territoire italien et de la crise sanitaire du coronavirus, un retour du requérant en Italie conduirait à un risque de traitements inhumains et dégradants dans son chef et ce, en violation de l'article 3 de la CEDH.”

3.4.2.2. Verzoeker verbindt zijn nadeel aan de omstandigheden waarin hij als asielzoeker in Italië zou terecht komen, die volgens hem een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

3.4.2.3. Uit de bespreking van het middel is evenwel gebleken dat geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk werd gemaakt, waardoor er *in casu* sprake lijkt te zijn van een evident nadeel zoals hierboven omschreven.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april 2021 door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. COCHEZ

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. COCHEZ

F. TAMBORIJN